

VLADO GOTOVAC

A nem teljesen lerombolt világ

Amikor az utolsó robbanások is elhalkultak, amikor majdnem teljes lett a csend, felhangzott az első jajszó. Utána rögtön visszatért másokba is a bátorság, akik valamit szintén elvesztettek, de nem olyan mértékben, hogy ne tudták volna folytatni az életet.

Az emberek elkezdtek egymást segíteni: csináltak egymásnak szemet, fület, kezet, lábat, majdnem mindenből, ami kitarthat egy emberöltőn keresztül, egy kicsit eltúlozva.

Akiknek megmaradt a keze, kezet csináltak, azoknak, kiknek csak lába volt; akiknek csak lába volt, azok a kezeseket hordozták; a vakokat a látók vezették; a süketeket pedig a hallók hallgatták.

Így kezdődött a szolidaritás, amit annyira szeretünk.

Csak azok tűntek el, akik romba döntötték a világot, elszámították magukat, a rombolás erejét, siettükben alábecsülték az emberi torzók kitartását.

Most aztán senki sem gondol a világ tökéletlenségére: a nyomorékok örülnek a segítőkészségnek, mentik a menthetőt, hogy a függőség teljes és kölcsönös legyen.

A boldogság csak félig lerombolt világban lehetséges, miután eltűnnek azok, akik megpróbálták megsemmisíteni.

FENYVESI OTTÓ fordítása